

Sygn. akt: X C 301/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, X Wydział Cywilny,

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Brzowska
Protokolant:	str. sekr. sąd. Kalina Pawełko

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **P. M.**

o zapłatę

- oddała powództwo.

SSR Agnieszka Brzowska

Sygn. akt X C 301/17

UZASADNIENIE

Powód, (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. M. kwoty 1.425,40 zł. z odsetkami i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarł w dniu 08 października 2010 r. z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. (poprzednia nazwa (...) Bank S.A.) umowę o kredyt ratalny. Z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwanego w części, dotyczącej warunków spłaty, umowa ta została wypowiedziana, w związku z czym na pozwanym ciąży obowiązek zwrotu pobranych środków pieniężnych. Poprzedni wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny i uzyskał klauzulę wykonalności. Następnie wystąpił do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Prowadzona przez poprzedniego wierzyciela egzekucja nie doprowadziła do wyegzekwowania całości należności, stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym. Na podstawie umowy o przelew wierzytelności, zawartej w dniu 06 lipca 2015 r., powód nabył wierzytelność względem pozwanego z prawem naliczania dalszych odsetek. Powód przesłał pozwanemu informację o zmianie wierzyciela i bezskutecznie wzywał go do dobrowolnego uregulowania zadłużenia. Na wartość przedmiotu sporu, tj. na kwotę 1.425,40 zł., składają się: należność główna z tytułu niespłaconego kapitału w wysokości 759,79 zł., odsetki karne w wysokości 299,20 zł., odsetki

umowne w wysokości 42,11 zł., opłata egzekucyjna naliczona przez poprzedniego wierzyciela w kwocie 233,54 zł. i odsetki karne w kwocie 90,76 zł.

Pozwany P. M. nie stawiał się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew i w żaden sposób nie ustosunkował się do żądania pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany P. M. zawarł w dniu 08 października 2010 r. z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) umowę kredytu na zakup towarów i usług nr (...). (dowód: umowa nr (...), k. 36-37)

W dniu 24 kwietnia 2013 r. ww. Bank wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, stwierdzając w nim zobowiązanie dłużnika z ww. umowy nr (...) z dnia 08 października 2010 r. na kwotę 1.114,88 zł. z dalszymi odsetkami. Postanowieniem z dnia 25 lipca 2013 r. w sprawie X Co 2618/13 nadano ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności przeciwko pozwanemu. Postanowieniem z dnia 30 maja 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 49960/13 z wniosku wierzyciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. przeciwko P. M. - wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny, k. 38-39, postanowienie, k. 40, postanowienie Komornika Sądowego, k. 68)

W dniu 06 lipca 2015 r. powód zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wobec osób fizycznych, wynikające z czynności bankowych, szczegółowo określone w Załączniku nr 5 do umowy, sporządzonym w postaci plików, zapisanych na płycie CD, oraz w postaci „Wykazu wierzytelności”, stanowiącym Załącznik nr 6 w formie papierowej z podpisami notarialnie poświadczonymi. Zgodnie z § 5 umowy, wierzytelności przechodzą na Fundusz z dniem zapłaty ceny za odpłatne ich zbycie, określonym jako (...).

(dowód: umowa przelewu wierzytelności, k. 15-18)

(...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. sporządził zawiadomienie o przelewie wierzytelności, adresowane do P. M.. Powód w dniu 18 sierpnia 2015 r. wystawił wezwanie do zapłaty kwoty 1.354,46 zł., kierowane do pozwanego.

(dowód: zawiadomienie, k. 34, wezwanie do zapłaty, k. 35)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o materiał dowodowy, zaoferowany przez powoda. Z umowy kredytu na zakup towarów i usług nr (...), a także z wystawionego w dniu 24 kwietnia 2013 r. bankowego tytułu egzekucyjnego, stwierdzającego zobowiązanie pozwanego z ww. umowy, oraz z postanowienia z dnia 25 lipca 2013 r. w sprawie X Co 2618/13 w przedmiocie nadania ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności przeciwko pozwanemu, wynika niewątpliwie, że pierwotnego wierzyciela łączyła z pozwanym umowa i że pozwany zobowiązany był względem niego do spłaty zaciągniętego zobowiązania.

Powództwo mimo to podlegało oddaleniu w całości, bowiem powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie, dochodzone pozwem, tj. aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności, przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanego, oraz nie wykazał wysokości tej wierzytelności.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 06 lipca 2015 r., na podstawie której miał nabyć dochodzoną od pozwanego wierzytelność od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W..

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z

wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień, przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż wierzytelność, stanowiąca przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Powyższe elementy muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy, przenoszącej wierzytelność. (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.)

W umowie przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 06 lipca 2015 r., wskazano jedynie ogólnie, że Bank przenosi na rzecz Funduszu wierzytelności, wymienione w Załączniku nr 5 do Umowy i Załączniku nr 6. W ww. umowie brak jest jakiegokolwiek odniesienia do wierzytelności, dochodzonej od pozwanego. Powód przedłożył co prawda wydruk, stanowiący automatycznie wygenerowany wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności (vide: karta 33), jednakże nie został on podpisany. Co więcej, wynikają z niego daty płatności 1900/01/02.

Dowodu nabycia wierzytelności nie stanowi także pismo, nieopatrzone datą, adresowane do pozwanego, informujące o sprzedaży wierzytelności. Podnieść należy, że brak potwierdzenia, że zostało ono w ogóle do pozwanego wysłane. W związku z powyższym może ono stanowić dowód jedynie tego, że pismo o takiej treści zostało rzeczywiście sporządzone. Za dowód nabycia wierzytelności tym bardziej nie można uznać wezwania do zapłaty z dnia 18 sierpnia 2015 r., bowiem pochodzi ono od powoda.

Zgodnie z § 5 umowy z dnia 29 czerwca 2015 r., wierzytelności przechodzą na Fundusz z dniem zapłaty ceny za odpłatne ich zbycie. Tymczasem powód nie udowodnił, aby uiścił ww. cenę.

Podnieść w sprawie należy ponadto, że powód przedłożył kserokopię umowy przelewu wierzytelności z dnia 06 lipca 2015 r., której jedynie niektóre strony zostały poświadczone za zgodność z oryginałem. Procedura cywilna nie zna takiego dowodu. Dokumenty, o których mowa w Kodeksie postępowania cywilnego, to dokumenty oryginalne, które mogą być zastąpione odpisami urzędowymi, gdy ustawa wyraźnie na to pozwala. Brak natomiast przepisu, dopuszczającego zastąpienie dokumentu (oryginalnego) jego niepoświadczonym odpisem, w tym przede wszystkim odbitką ksero. Zwykła odbitka ksero nie stanowi dokumentu, gdyż nie zawiera ani podpisu osoby poświadczającej, która odbitkę sporządziła, ani oryginalnego podpisu wystawcy dokumentu kopiowanego, ponieważ podpis oryginalny został tu odwzorowany metodą kopiowania elektrostatycznego, tj. kserograficznie. Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej zaopatrzonego podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem dokumentu. Warunku takiego kserokopia złożona przez powoda nie spełnia.

W uchwale z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Stanowisku temu Sąd Najwyższy dał wyraz również w późniejszych orzeczeniach, w tym w postanowieniach z dnia 27 sierpnia 1998 r., III CZ 107/98 (OSNC 1999, nr 3, poz. 52) i z dnia 18 października 2002 r., V CKN 1830/00 (OSNC 2004, nr 1, poz. 9) oraz w wyroku z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00 (niepubl.). Również w nauce prawa przyjmuje się, że niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłoby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem. (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.)

W konsekwencji powód nie wykazał nabycia wierzytelności, objętych ww. umową cesji, i jednocześnie swojej legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach stosownie do unormowania z art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., w myśl którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zatem to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie. Od tego obowiązku nie zwalnia go treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych, przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych, doręczonych pozwanemu przed rozprawą.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości, co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 kpc nie chodzi o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. - III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30).

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Agnieszka Brzowska